

Rotim in prosim ga še dalje, naj mi pové, je-li še živ, ali ujet, ali se je vrnil k svojim.

Ko vidi, da me ne more utolažiti, pravi: „Nič hudega se mu ni pripetilo. Pri vas je bil po boji in se ni hotel odmakniti. Ko smo vas semkaj pripeljali, vzeli so ga naši kot ujetnika s seboj.“

Vedel sem dovolj —

Mesec dni potem sem bil zopet zdrav in za novo bojevanje sposoben. Pošljejo me naravnost na Avstrijsko, da se borím zopet proti ustajnikom na Ogrskem.

O Milku pa v Italiji nisem zvedel ničesar, ker so se vedno čete menjavale in kraje izpreminjale. Ko se vrnem v mirnem času domóv, zvem po dolgotrajnem popraševanju, da je bil izpuščen od našincev in da je pozneje hrabro boréč se, padel v junaškej borbi.

Tako se mu nisem mogel zahvaliti za rešitev svojega življenja, a vender pozabil ga nisem nikoli. Kako tolažilno je za nas, da moramo z molitvijo pomagati ónim, ki so se ločili od nas. Pogosto prosim večnega Boga, naj mu odpusti, če ga je kdaj razžalil, saj je bil tako dober človek. Molite pa tudi vi zanj, da se veseli pri Bogu.“

Končal je ded svojo zgodbo pripovedovati.

Zvezde so sijale kakor tedaj v Italiji in fantje so prepevali v daljavi, da so se njih tožni glasovi čuli na klop pred hišo.

Domišljija prestavi mlade vnuke v óne čase in kraje, o katerih jim je pripovedoval ded. Lahno vzdihnejo, ko se zavedó, da so na klopici domá pred hišo. Brez odlašanja slušajo mater, ki jih vabi drugič v hišo.

Branimir.

Sv. Miklavža darovi.

Io vam je bilo veselje na sv. Miklavža dan zjutraj! Komaj se dan zazná, vže pritečeta Mika in Dragotinček k gospej Miroslavi pripovedovat, kaj jima je prinesel sv. Miklavž. Bila sta pa tudi radovedna, če se je sv. Miklavž spomnil Zorke in Ivanke pri gospej Miroslavi. Samega veselja pozabila sta celó gospej Miroslavi roko poljubiti in jej voščiti „dobro jutro.“ Milica v sobo stopivši, takój je začela pripovedovati:

„Oj ti ne veš, ti ne veš, Zorka, Ivanka, kaj sem jaz dobila od sv. Miklavža! Krasno košarico polno najlepših, kakor čisto zlato

rumenih jabolk, hrušek, orehov, rožičev, sladkorja vsake vrste, in kar je še najlepše, oj tako zálo, prezalo zibelko in puničko v njej!“

„A jaz, jaz“ . . . jecljal je Dragotinček ves iz sebe: „jabolk, hrušek, orehov, rožičev, sladkorkja, vse tako kakor sestra Milka, a vrhu tega še — konjiča, sabljico in puško! Oj kako sem vesel!“

„Kako je pa vaju sv. Miklavž obdaroval? Ali je vama tudi kaj prinesel, Zorka, Ivanka?“

In Zorka začne pripovedovati: „Prinesel je nama ravno takih stvari kakor vama, puničko, vsakej po jedno krasno knjigo s podobami, in še nekaj, še nekaj, kar pa vidva nikakor ne uganeta!“

„Uganita!“ pristavila je smeje se Ivanka.

„Jaz vem!“ dejal je naglo Dragotinček — „vsakej lepo novo obleko!“

„Ne boš!“ nasméhnili sta se mu mladi sosedici.

„Kaj pa? — Vsakej gorko obuvalce za zimo!“ poskusila je uganiti Milka.

„Tudi nè, tudi nè!“ zanikala je Zorka. A Ivanki je vže tako zelo migal jeziček —

„Pojdita z nama v stransko sobo in videla bota,“ pristavila je prva. „Hôpsa! le hitro!“

Zorka je zletela naprej, Dragotinček za njo, a Milko je prišla Ivanka za roko, pridržala jo in jej tiho pošepetala na ušesce: „Veš kaj? Tako gledališče kakor je ima sodnikov Stankec!“

„Ali res?“ zasôpla je Milka. „Oj —“ in stekli sta za Zorko in Dragotinčkom.

„Zdaj vidita!“ hitela je Zorka, ko so bili vsi štirje skupaj. Gledališče, novo, lepo gledališče, še lepše nego je ima sodnikov Stankec!“

„Oj jejmina pa res!“ šepetala sta sosedova iznenádeno.

„In kaj se vse vidi v njem!“

„Kaj pa?“

„Postojta, pokažem vama!“

„Pusti, naj pokažem jaz, Zorka!“ prosi Ivanka.

„Nè, Ivanka, kazala bodem jaz, ki vse bolje vem, kako se morajo podobe ulagati in zopet vèn jemati in —“

„Nò, nò pa kaži ti!“

„Takój pričnem. Le séditi vsi lepo tjà na stole kakor bi bili res gledalci v gledališči. Le brž! No, zdaj se — pričnè!“

In pričelo se je.

„Oj jejmina!“ vzkliknila sta jednoglasno Milka in Dragotinček takój ob „prvem nastopu.“ „Kako je lepó! Ali res korakajo óni vojački tam notri ali se le takó vidi?“

„Res, res!“ pokimala je Zorka. „To je vse res!“

In Dragotinček je verojel.

Potem je pa bil še „drugi nastop in tretji in četrti“ . . vsak še mnogo lepši od prvega. — To so imeli nedolžni otroci veselje óno jutro na sv. Miklavža dan! Gospa Miroslava ozrla se je iz ve-

like sobe zdaj pa zdaj na ljubeče otroke in némo ste jej zašepetali ustni: „Oj srečni otroci! Za veseljem se vam vrstí veselje, za nado izpolnuje se vam nada, in ko se vam tudi to izpolni, porodé se vam v mladih sreih nove, še lepše nade . . .“

—m—

Razžaljena Mati Božja.

Žigec je bil dober otrok. Sovrstniki so ga radi imeli ter ž njim malo ne vsak dan igrali na dvorišči. A Žigec sam ni zahajal nikamor. Izgubil se je sicer časih po nevedoma, nu roditelja sta vselej vedela kam: nesel je cvetja Materi Božjej na Brvi. Tisto Mater Božjo z drobnim detetom v naročji je imenoval nedolžni Žigec svojo.

Ko je bil Žigec še nedoustno dete, ni smela mati mimo, da bi ne dvignila njega do svete podobe, katero je vselej lepo poljubil in pobožal. Tedaj pa sta pomolila skupaj „Zdrava si Marija.“ Žigecu se je vselej zdelo da Marija ž njima moli. Žigca je naučila moliti sama Mati Božja na Brvi!

Nekoliko odrasel zopet sam ni mogel mimo, da bi se ne bil vzpél do blažene Device, da bi je ne kitil z najlepšim cvetjem z vrta. Kdo drug je pač tam zid tako zdrgnil kakor Žigec, kdo pač nanosil si toliko kamenja, da bi se vzpenjal do svetega znamenja?

Ali tudi Marija je bila Žigecu dobra. Prizivala ga je k sebi in pustila, da je govoril z njenim svetim Detetom, ki se mu je vselej tako sladko nasmijalo, da ni mogel Žigec z lepa proč. Ponujal mu je celó jesti, pa ni hotelo, ker so mu bajè donesli angeljci in Žigca prehiteli.

Mati in oča sta vse to dobro vedela in se tiho veselila.

Nekega dne pride Žigec pozno iz šole.

Bil je tisti dan v šoli jako nemiren in razposajen in končno tudi — priprt!

„Kje si bil tako dolgo danes,“ vpraša ga mati, stopivšega v hišo.

Žigec se ni pomišljjal in gladko je odgovoril: „Gospodu županu sem nesel pismo očetovo.“ Očeta ni bilo domá, otišel je v Gorico, in ni slišal Žigca, ki je prvič — lagal!

Laž pa ne prinese nobene sreče.